

As the rock wears out, KYRIAKI COSTA 2017

The Venus Paradox – The contemporary gaze

A.G. Leventis Gallery 2017

The environment is not a limited space that acts as a background, scene or object of a calculated human action. It is the unpredictable and constantly evolving effect of the circulation and the constant interaction between the various entities, both human and non-human, living together and moving around in their shared space. ‘The local is not a more limited or narrowly focused apprehension than the global, it is one that rests on an altogether different mode of apprehension – one based on practical, perceptual engagement with components of a world that is inhabited or dwelt-in, rather than on the detached, disinterested observation of a world that is merely occupied. ‘(p.216) ‘In short, the landscape is not an external background or platform for life, either as lived by the ancestors in the Dreaming or as relived by their ordinary human incarnations in the temporal domain. It is rather life’s enduring monument.’ (p.54) Tim Ingold / Η αντίληψη του περιβάλλοντος.

The rock of Aphrodite is suspended between ground and air, like the legend of the goddess which hovers over the island of Cyprus. Connected to our homeland from birth, she cannot help but leave a passionate imprint of dynamic beauty and love on every cultural aspect.

Having dealt with the rock of Aphrodite during my artistic route, my attention was drawn to the human engravings, the readable seals of dedication on its surface. Names, messages, representations, legible at times and less so at others, depicting reliefs, and - sometimes enigmatic - experiences, desires, and confessions. The personal trace of every mortal is associated with the other elements as they share a common surface.

Every time I visited the rock of Aphrodite in order to develop my photographic record, I came across different engravings; new ones appeared and others were erased. Human traces are altered as the rock is weathered by the relentless waves and its dust is scattered in the wind. The human seal on nature might claim eternity but it is not permanently indelible; it constitutes another indication of humanity’s desire to perpetuate.

Through this work the artist Kyriaki Costa attempts to bring the public in touch, on the one hand, with the engravings and representations on the rock of Aphrodite, and on the other, with the multifaceted symbolism of the rock. Established themes that concern the artist resurface. The concept of heterotopia starts coming to light as the exhibition’s visitors have the opportunity to examine copies of the reliefs and decode the rock through an artistic act that takes place indoors at the museum. At the same time, the work revolves around the notion of trace and imprint, around the human need to engrave persistently despite knowing that everything once created will be altered and lost.

The work is adaptable to be read by visually impaired people.

For material processing and the elaboration of the text in the Braille writing system, the artist collaborated with Maria Georgiou, a specialized trainer at the School of the Blind, Nicosia.

Καθώς ο Βράχος Φθείρεται, KYPIAKH ΚΩΣΤΑ 2017

Παράδοξη Αφροδίτη – Σύγχρονο Εικαστικό Βλέμμα

Λεβέντειος Πινακοθήκη 2017

Το περιβάλλον, δεν είναι ένας οριοθετημένος χώρος που λειτουργεί ως φόντο, σκηνικό ή αντικείμενο μια εμπρόθετης ανθρώπινης δράσης. Είναι το απρόβλεπτο και διαρκώς εν εξελίξει αποτέλεσμα της κίνησης και της διαρκούς αμοιβαίας επίδρασης μεταξύ των ποικίλων οντοτήτων, ανθρώπινων και μη, που κατοικούν μαζί και κυκλοφορούν μέσα σε έναν τόπο. Tim Ingold / Η αντίληψη του περιβάλλοντος.

Ο βράχος της Αφροδίτης βρίσκεται μετέωρος μεταξύ γης και αέρα, όπως μετέωρος πλανάται και ο μύθος της θεάς πάνω από το νησί της Κύπρου. Συνδεδεμένη από τη γέννησή της η θεά με την πατρίδα μας, δεν μπορεί παρά να αφήνει έντονο το αποτύπωμα της δυναμικής ομορφιάς και του έρωτα σε κάθε πολιτισμική πτυχή.

Έχοντας ασχοληθεί με το βράχο της Αφροδίτης στην εικαστική μου διαδρομή, την προσοχή μου έλκυσαν τα ανθρώπινα χαραγμάτα, οι σφραγίδες των αφιερωμάτων που αναγιγνώσκονται πάνω σε αυτόν. Ονόματα, μηνύματα, παραστάσεις, -άλλοτε περισσότερο και άλλοτε λιγότερο ευανάγνωστα- αποτυπώνουν ανάγλυφα -και ενίοτε αινιγματικά- βιώματα, επιθυμίες, εξομολογήσεις... Το προσωπικό ίχνος κάθε θνητού συνδέεται με τα υπόλοιπα καθώς μοιράζονται μια κοινή επιφάνεια.

Κάθε φορά που επισκέπτομαι τον βράχο της Αφροδίτης για να καταρτίσω το φωτογραφικό μου αρχείο, τα χαραγμάτα είναι διαφορετικά· κάποια νέα προστίθενται, κάποια παλιά σβήνονται. Τα ανθρώπινα ίχνη μεταβάλλονται καθώς ο βράχος φθείρεται από το αδυσώπητο κύμα και η σκόνη του σκορπίζεται στον αέρα και τη θάλασσα. Η σφραγίδα του ανθρώπου στη φύση, που όμως δε μένει πάντοτε ανεξίτηλη, αποτελεί έναν ακόμη δείκτη της ανάγκης για κατάκτηση της αιωνιότητας.

Μέσω του συγκεκριμένου έργου η εικαστικός Κυριακή Κώστα επιδιώκει την επαφή του κοινού αφενός μεν με τα χαραγμάτα στο βράχο της Αφροδίτης και ό,τι αυτά εκφράζουν, αφετέρου δε με την πολυεπίπεδη συμβολική του βράχου. Πάγια θέματα που απασχολούν την εικαστικό επανέρχονται για μια ακόμα φορά. Η έννοια της ετεροτροπίας υποφώσκει, αφού οι επισκέπτες της έκθεσης έχουν τη δυνατότητα να περιεργαστούν τα αντίγραφα των ανάγλυφων και να αποκωδικοποιήσουν το βράχο μέσω μιας εικαστικής πράξης που λαμβάνει χώρα σε έναν εσωτερικό χώρο μουσείου. Παράλληλα, το έργο κινείται γύρω από το νόημα του ίχνους και της αποτύπωσης, γύρω από την ανάγκη του ανθρώπου να ‘χαράσσει’ επίμονα, παρότι γνωρίζει ότι ό,τι δημιουργεί – θα αλλοιωθεί και θα χαθεί.

Το έργο επιδιώκει να προσαρμοστεί ώστε να διαβαστεί και από άτομα με προβλήματα όρασης.

Για την επεξεργασία του υλικού και την απόδοση των κείμενων στη γραφή Braille, η εικαστικός συνεργάστηκε με τη Μαρία Γεωργίου, εξειδικευμένη εκπαιδεύτρια στη Σχολή τυφλών της Λευκωσίας.

EESTI

ANTON

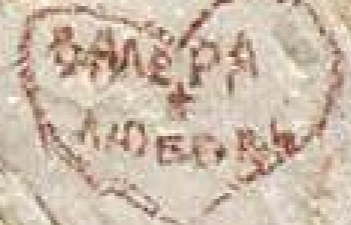
FLORIAN

ANGELA

POMI

ANGELA

TT+E 11.3.12

X+A

NKO

HAWEK
CEMEE

ANNA

AHME
ANDR

КЕНЯТ
ОКСАНА

39000
50110

ПАВЛОСТЕРН

КАТА ГЕРМАНИО

PAWEK
5.12.12
T E

